

Risale-i Nur Talebeleri ve Yeni Dönem

“Yeni” ’yi anlamak için, belki de zamanın labirentlerini terk ederek, olan bitene dışarıdan bakmayı öğrenmek ile mütenasip değil mi? Zihnen hazır zamandan tecerrüt etmeden geleni geçmiş ile nasıl mukayese edebiliriz ki... Zamanda eski yoktur, belki geçmişten bahsedebiliriz. Fakat „Yeni“ vardır. Hem de; an be an, dem be dem, lahza lahza, zaman ve zaman... Renk renk, desen desen ve çok farklı melodilerle...

1960’lı yılların nurcularını tanıyan ve nurculuğuyla hem dem olmuşların mukayese ölçüleri daha fazla olabilir. O zamanlarda III. Said Döneminde Üstada mülâki olmuşların ekserisi henüz hayatta... Nur’un derslerinde, meşveretlerde, heyetlerde ve kararlar da onlar var. Said’in kokusu ve esintisi, söz konusu mahfillerde hâlâ devam ediyor. Farklı ve müstakil mizaçları da meşveret havuzunda entegre eden „fedakâr Zübeyirle“ Nur kafilesi mutlu, umutlu, muzaffer, mesrur ve heyecanla yürüyordu, o zamanlar. Hür ve şeffaf bir Türkiye vardı, sanki. Van’dan İzmir’e, Mersin’den Samsun’a, Edirne’den Diyarbakır’a ve Kars’tan Muğla’ya Nur Talebelerini birbirlerini tanırlardı. En azından kulaktan kulağa bu kahramanlar ismen bilinirlerdi. Her biri, içinde yaşadığı köyde, kasabada veya şehirde kutupvari nurun bayraktarlığını yaptıklarından; delisinden velisine, mülki amirinden emniyet amirine, seçilmiş encümeninden vekiline herkes onları çok yakından tanırlardı. Belki de benim içinde yaşadığım çevre ve manzara, bu güzel zaman dilimini bana böyle hatırlatıyordur, kim bilir... Hulusi Ağabeyi Gaziantep’te, Malatya ve Elaziz’de böyle görmüştüm. Adıyaman - Sıradut’ta Terzi Mahmut Ağabey, Diyarbakır’da Beyefendi görünümüyle Fikret Yüksel, Malatya’da Mehmet İslamoğlu ve Mensucatçı Hacı Ağabeyler, Adana’da Hüseyin Bulut ve nihayet yine Antep’te Nazım Gökçek Ağabeyler... Her biri hem Kur’ân’ın ve hem de hürriyetin biricik temsilcileri olarak yörelerinde dalgalanıyorlardı.

Biliyorum, hafızası canlı ve muhakemeleri hâlâ dinamik olan bizden önceki nesil, o dönemin müstebitlerin müdahalelerinden uzak olduğunu hatırlatacaklardır... Amenna!... 12 Mart’ın dehşetli soğuğunu o dönemlerde bitamâmiha anlayamamıştık. Mehmet Kutlular Ağabey’in deyişiyle nurcuların „şahs-ı manevisinde“ fedakarlığı ile çimento ve harç olan Zübeyir ağabeyin genç yaşta vefatı, o baharları üşütmeye

başlamıştı. Bir taraftan milliyetçilik, öte yandan Siyasal İslam tezgahları üzerinden pazarlarımıza kargaşa musallat olmuştu.

Kitaba, matbuata ve tablod boylu aylık - haftalık bir gazete veya dergilere, o günkü insanların açlıklarını şu zeminde tasvir etmek o kadar zor ki... Takım halinde „Nur Külliyyatını” ancak İstanbul ve Ankara’da tabeden ağabeyler bir arada görebilirlerdi... İttihad’ın hemen akabinde gönderilen kitapların üzerinde Mihrap Yayınevi yazısını gözlerim hâlâ görmek ister: Minyeli Abdullah, Nur Çocukları, Tarihin Şeref Levhaları ve diğerleri... Mütevazi, sıcacık ve temizlik kokan “Nur Evlerinin” duvarlarını, İttihad’ın gönderdiği levhalık Risale-i Nur’dan vecizeler, ve yazılar süslerlerdi.

Risale-i Nur talebeleri namına gazete çıkarmanın ne kadar zor, meşakkatli ve fakat dünya dinsizliğine meydan okuma manasını taşıdığını, zaman ihtiyarladıkça anlıyorum. Müstebitlerin on yıllarca imhaya çalıştığı hakikatlerin kitaplaşmamaları için tam elli senedir mücadele verenlere karşı, 1967’nin baharında haftalık ve üç sene sonra da gündelik gazete neşretmişti, Nurcular... Yani Said-i Nursi’nin Şimal cereyanını hezimete uğratan Kur’ân hakikatleri, artık manşetlerden hayata „Merhaba!” diyeceklerdi... Risale-i Nur’u kendilerine rehber edinen ve inkâr-ı uluhiyete karşı tevhid ve vahdaniyeti esas alan bir cemaat, her gün toplanarak meydana gelen hadise ve gelişmelere Nurların perspektiflerinden yorumlar getireceklerdi. Gazete çıkarmanın en zorlu bir yönü de, ortadaki siyasi partiler, hükümetler ve hâlâ kemalizmden taviz vermeyen devlet bürokrasisiydi. Hem dündeki yanlışları ve hem de bundan böyle yapılacak hataları icraatları Kur’ânî açılardan takip edip müspet üsluplarla hakikatleri gazete lisanıyla her gün ifadenin ne anlama geldiğini, o günün kahramanlarına sorarsak daha doğru cevaplar alabiliriz. Hürriyet ve demokrasi zemininde Türk milleti ile baş edemeyen dinsiz emperyalist Avrupa, Kemalistlerin nifaklarından yararlanmak üzere „Siyasal İslam“ı kullanmaya başlayınca , münafıklığın bu dehşetli sancısı Nur Talebelerinin bünyesinde de şiddetli ağrılara yol açmıştı.

Şu satırlarla bir devrin tarihçesini sunmaya veya analizini yapmaya kalkışmadığımızı kıymetli okuyucularımız bilirler. Birkaç yazıyla devam edeceğimiz şu sohbetimizde, bir iki çizgi veya fırça darbesiyle mukayeseler için alan açmaya çalışıyoruz. 12 Mart darbesini, yalnızca o günün siyasi partilerine yapılan bir müdahale olduğunu zannedenlere; o günün cuntasının itirafıyla, Kemalist generallerin hedefinde Türkiye demokrasisine nefes aldırın Risale-i Nur talebelerine de dolaylı (Zira Adalet Partisi ve Demirel nurcularla çalışıyordu) bir hücum olduğunu hatırlatmak zorundayız.

-Devam edecek-